

Fâtih'in, İstanbul'u fethinden sonra Balkanlar'da büyük karışıklıkların meydana geldiği bilinmektedir. İlk bakışta bu karışıklıkların Osmanlı'ya pek zararı dokunmayacak gibi görünüyormuş olmaları, Osmanlıların o havaliye bigane kalmaları için bir sebep değildi. Bunun için Osmanlılar, Orta Avrupa ve Kuzeyden gelebilecek bir tecavüze karşı ülkelerini kolayca müdafaa edebilmek için tedbirler almak zorunda idiler.

Kaynakların verdiği bilgiye göre, fethi müteakip her taraftan tebrik için gelen elçi heyetleri arasında **Sırp Kralı Georges Brankovitch'in** gönderdiği heyet de vardı. Tarihlerimizde, **Vilkoglu diye tanıtılan Sırp Kralı Brankovitch**

, iki yüzlü bir siyaset takip ediyordu. Bir taraftan tebrik için gönderdiği elçi heyeti ile, vaktiyle Osmanlılardan aldığı kalelerden bir kısmının anahtarlarını geri verirken, öte taraftan da Ulah ve Macarlar'la münasebetlere giriyordu. Vergisini de zamanında vermiyordu.

Kritovulos, Sırp Kralı Brankovitch'in bu iki yüzlülüğünü şu ifadelerle nakl etmektedir:

"O, saltanatının neye bağlı olduğunu iyice anladığından pâdisahın babasına (Sultan İkinci Murad) ve Fâtih Sultan Mehmed'e daima itaat edip vergisini de zamanında öderdi. Fakat bir müddet sonra gizli bazı fikirler beslediği, durumundan anlaşılmıyordu. Zira vergisini zamanında vermediği gibi, pâdisahla yaptığı anlaşmaya riayet etmeyip Macar ve Ulah'larla Osmanlılar aleyhine olacak şekilde münasebetlerde bulunmaya başladı. "

Casusları vâsitasıyla bu durumdan haberdar olan Fâtih, tebrik için gelen Sırp elçilerine iltifat etmemiş ve teslim etmek istedikleri kalelerin kafi olmadığını, vaktiyle Osmanlılardan alınan kalelerin tamamının iade edilmesi gerektiğini söylemişti. Buna razı olmayan Sırp Kralı, Osmanlı topraklarına tecavüze başlamış, hatta bu yüzden Üsküp yolu kapanarak gidis ve gelişler durmuştu.

Hoca Sa'duddin

, bütün bu bilgileri verdikten sonra "h

atta Üsküp yolu mesdud olup âyende ve revende (gelip gidenler, yolcu, ibn sebil) meci' ve zehabtan munkati' oldu

" diyerek Sırp Kralı'nın sebep olduğu olayları anlatır. Bu arada Türk şehir ve kasabalarından bazılarının Sırp tarafından yağma edildiğini, Pristine kedisinin arzından öğrenen Pâdisah, bir taraftan akıncıları Sırbistan üzerine gönderirken, öte taraftan da Sırp Kralı'na haber yollayarak Sırp topraklarının Lazar'in oğlu Stephan'a ve dolayısıyla kendisine ait olduğunu söyleyerek, Sırbistan'ı terk etmesini istemişti. Bununla beraber Sofya sehrini kendisine ihsan edebileceğini söyleyen Pâdisah, bu şekilde kabul edilmediği takdirde, Sırbistan aleyhine harekete geçebileceğini bildirmişti.

Haberini götüren elçi, yirmibes günde geri dönmek için emir almıştı. Geç kaldığı takdirde öldürülecekti.

Halbuki Sırp Kralı bu tarihlerde Tuna'nın öbür tarafında bulunuyordu. Bu halden faydalanan Sırp ileri gelenleri, Fâtih'in elçisini oyalamaya çalışıyorlardı. Böylece zaman kazanarak savaş için hazırlıklarını tamamlamak istiyorlardı. Elçi bunu hissettiğinden, zamanında Pâdisahi durumdan

haberdar etti. Bunun üzerine Fâtih Sultan Mehmed, ordusunun toplanmasını bile beklemeden yirmi bin kişilik bir kuvvetle Sırbistan üzerine hareket etti. Böylece Sırbistan'a ilk sefer başlamış oldu.

Ordunun büyük kısmı Sivricehisar (Ostrowtz)'da Pâdisaha ulaştı. Yapılan kusatmalarda bir çok kale zapt edilemesine rağmen bazıları da alınamamıştı. Bununla beraber Türk ordusu, büyük başarılar sağlamış sayılırdı. Bu başarılarına yenileri eklenebilirdi. **Fakat Pâdisah, birdenbire sefere nihayet vererek Edirne'ye döner.**

Kaynaklarımızın tamamı bu dönüsten bahs etmekle birlikte sebebinin ne olduğunu zikretmezler.